

Прѣзъ прозорцитѣ влизаше нощниятъ вѣтрецъ, който до-  
вличаше съ себе си тихия шумъ на езерото и отнасяше на-  
далечъ молитвата на майката и дѣцата.

На Самуила бѣ забранено да излиза вънъ отъ кулата.  
Той е още малъкъ. И какво ще прави вънка? Тамъ има ши-  
роко-широко езеро, въ дълбокитѣ води на което може да се  
удави. Тамъ край езерото има висока сѣнчеста гора, изъ тѣ-  
снитѣ пжтеки на които може да се изгуби... Но затова на  
негово разположение е цѣлиятъ дворъ на кулата. Тукъ има  
мраморна чешма, която прѣзъ камененъ улей изпуска цѣлъ  
снопъ пѣнеста студена вода, и той може да мокри малкитѣ  
си розови прѣстчета колкото иска. А подъ двата кипариса  
расте буйна трѣва, по която може до насита да играе. Тука  
той прѣкарваше почти цѣлъ день. И обикновената му работа  
бѣше да прави лжкове и стрѣли, на които бѣше голѣмъ май-  
сторъ. Веднажъ той направи толкова силенъ лжкъ, чо можа  
да хвърли стрѣлата отъ чешмата чакъ до оградата на кулата.  
И когато отиде да я прибере, за да изпита отново силата на  
лжка, той видѣ, че вратата е открѣхната малко. Толкова, кол-  
кото да се пропѣхне. А отвънъ стои малка шарена птичка,  
стои не мърда. Въ него се породилъ желание да хване птичката.  
И той се пропѣхна прѣзъ вратата. Боже Господи, колко е  
свѣтло тука! Слънцето се надвѣсило надъ планината и езе-  
рото е покрито съ златиста пелена, която се издига на вълни,  
сѣкашъ водата е жива подъ нея.

Самуилъ едва не забрави птичката. Тѣй бѣше се уне-  
салъ отъ картината, що виждаше за пръвъ пжтъ. Малката  
шаранушка подскокна надолу по стрѣмния брѣгъ и кацна на  
едно камъче, като изби гальовно глава настрани. Самуилъ пу-  
стна по нея дървоната стрѣла. Не я олучи, но и птичката не  
избѣга. Тогавъ той рѣши, че може да я хване съ ржка и  
тръгна прѣдпазливо къмъ нея. А тя хитра, подскокъ-подскокъ  
не хвърка, но не се дава и да я хванатъ. И чудно, колкото  
отива къмъ езерото, толкова по-хубава става. Самуилъ я из-  
добна още веднажъ, но току да я хване и тя прѣхна и из-  
кочи изъ ржцѣтъ му. Изглеждаше уморена. Защото спрѣ задъ  
едно смокино храстче и отвори клонъ, като започна силно  
да диша.

— Ажъ, постой, ти не можешъ да хвъркашъ, нали те  
виждамъ. Сега ще те хвана и ще отнеса въ кулата, — си